

— Δόξα νάχη ὁ Θεός, ποῦ μάκουσε σὰ θέμιαζ' ἀπόψε. Κ' εἶπα μαθὲς γιατί σὲ μᾶς αὐτὸ τὸ κακὸ, νὰ λογομαχοῦμε κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα! Σὰ νὰ μὴ μπορούμε πιά νὰ ζήσουμε κι ἀλλοιώτικα.

— Ἐλα, ἀφινέτα τώρα, καὶ βάζε τραπέζι, γιατί πεινούμε κιόλας.

Καὶ παίρνει βιαστικὰ τὴ μικρὴ στὰ γόνατά του, νὰ μὴ θυμώσῃ καὶ πῆ τίποτις χειρότερο. Ἡ μικρὴ γύρισε καὶ τὸν εἶδε συλλογισμένη.

— Τί ἔχεις, Πιπίνα μου; τῆς λέει.

— Τί νάχη! τὸ ξέρεις τί ἔχει! μουρμουρίζ' ἡ Σωσάνα φουώντας τὰ ρουθούνια της, καὶ σηκώνεται νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ μαγειριό.

— Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ! μουρμουρίζει κι ὁ Βαγγέλης.

— Τί εἶπες; πετιέται ἀμέσως ἡ Σωσάνα καὶ φωνάζει ἀπὸ τὴν πόρτα. Βάζει ὁ Βαγγέλης κάτω τὴ μικρὴ, δακρυσμένη τώρα καὶ φοβισμένη. Σηκώνει ἄπάνω, γυρίζει κατὰ τὴν πόρτα, χλωμός, θειάφι. Τὴ βλέπει μὲ μάτια ὀλάνοιχτα, καί

— Τί εἶπα! Εἶπα πῶς ἡ ἴδια εἶσαι κ' ἡ ἴδια θὰ ποθάνῃς. Νὰ τί εἶπα, φωνάζει κι αὐτός.

Ἡ μικρὴ ἐκλαίγει· μὰ ποιὸς τὴν κοίταζε τὴ μικρὴ! Ἡ μάνα ἔβλεπε τὸν πατέρα κατὰματα, κι ὁ πατέρας τὴ μάνα, σὰ δυὸ θεριὰ ἔτοιμα νὰ χυθοῦν τὸνα καταπάνω στ' ἄλλο.

Ἡ Σωσάνα εἶταν ἡ πρώτη ποῦ γύρισε ἀλλοῦ τίς ματιές της. Ἐκαμε τὸ σταυρό της καὶ παρακαλῶντας τὴν Παναγιά νὰ τῆς δώσῃ ὑπομονή, γύρισε πάλι νὰ βγῆ ἔξω.

Ἐρριξε κ' ἡ μικρὴ μιὰ ματιὰ στὴ βασιλόπηττα πάλι.

Τὴν ἴδια στιγμή, καὶ πρὶ νὰ καλοβγῆ ἡ Σωσάνα, γυρίζει κι ὁ Βαγγέλης πρὸς τὴ γωνιά, μουρμουρίζοντας πῶς δὲν ἔφταιγ' ἐκεῖνη, μόν' αὐτός, ποῦ πῆγε ν' ἄρθῃ τόσο νωρίς, σὰ νὰ μὴν τὴν ἤξερε.

Ἡ μικρὴ ἄρχισε πάλι νάνησυχῆ. Τὴν ἔβλεπε τὴ μάνα της ποῦ ξανάμπαινε. Τῷξερε τί θὰ βγῆ, καὶ συμμαζεύτηκε, κ' ἔβλεπε χάμω, ἀπελπισμένη, ποῦ δὲ θὰ γείνη τὸ γλυκὸ τῶναιρό της, ἡ πῆττα στὴ μέση καὶ γέλοια καὶ χαρὲς τριγύρω.

— Ἀν τὸ μετάνοιωσες ποῦ ἤρθες μιὰ φορὰ νωρίς σπῖτι σου, νὰ ἡ πόρτα, νὰ καὶ τὸ καπελειό! τοῦ λέγ' ἡ Σωσάνα ὀλότρεμη καὶ μὲ πίκρα στὰ χεῖλη της.

Ἐτρεμε κ' ἡ καημέν' ἡ μικρὴ.

— Ἀνάθεμά σε καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε, φωνάζει τότες ὁ Βαγγέλης ἔξω φρενῶν, ποῦ δὲν ἀφινέεις ἓνα χριστιανὸ ν' ἀνασάνῃ, κι ἄς θέλῃ νὰ κάμῃ τὸ σωστό, μόνο μπαίνει σὰ φιδὶ μέσα του καὶ τὸν φαρμακώνεις.

Κοντοστάθηκε ἡ Σωσάνα· σὰ νὰ τὸ μετάνοιωσε ποῦ τότε θυμώσε. Σὰ νὰ συλλογίστηκε τί νὰ πῆ, τί νὰ κάμῃ νὰ τότε συνεφέρῃ Μὰ ποῦ νὰ συνεφέρῃ Βαγγέλης πιά τώρα! Δίχως νὰ πῆ ἄλλη λέξη, κι ἀκόμα πῖθ θυμωμένος ποῦ μαλάκωσε ἡ γυναῖκά του, δίνει μιὰ κλωτσιὰ τῆς βασιλόπηττας, τὴν ἀναποδογυρίζει ἄπάνω στὰ κάρβουνα καὶ στὴ στάχτη, πετιέται ὄξω, καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ σπῖτι.

Δὲν τήνε λησιμόνησε ἀκόμα τὴ μαύρη ἐκεῖνη βρα-

δα ἡ Πιπίνα, ἡ ἀλλοίμονη κόρη ποῦ κοιτάζει τώρα τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ μας. Δὲν τὰ λησιμόνησε τὰ δάχρια ποῦ ἔχυσε τότες, μήτε τὸν πόνο τὸ βαθὺ ποῦ τὴν ἔσφαξε, ὡσπου τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Μόνο τὰ δηγᾶται κάποτες ὅταν εἶναι καλά, ὅταν δὲν τὴν ἔχει ριγμένη ἀναίσθητη μιὰ φριχτὴ ἀρρώστια ποῦ τὴν τυραννεῖ κάθε λίγο, ἀπὸ μικρὴ μικρὴ. Ἀρρώστια ποῦ κληρονομιέται ἀπὸ στράνους καὶ κακογύμους γονιούς.

A. E.

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ἐν μικρὸν νέον μετεωρολογικόν :

Ἡ χιών ἐκάλυψε τὰς κορυφὰς τῶν κύκλων βουνῶν.

Εἷς δακτύλιος λαμπρός, ἐκπάγλου λευκότητος περιβάλλει τὴν πόλιν. Εἶνε ὁ ἀρραβὼν τοῦ χειμῶνος, ὁ ὑποσχόμενος ψύχη, παγετούς, χεῖμετλα, συνάγια, — ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπερτάτην ἡδονὴν τῆς σπινθηρίζουσης ἐστίας, τῆς θερμῆς κλίνης, τῶν ὠραίων χειμερινῶν ἀπόψεων. . . Ἐν τούτοις ὁ βορρᾶς πνέει τόνον ὀρηκτικὸς ὅσον παγωμένος· ὁ χειμὼν βασιλεύει ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ δριμύτητι καὶ ἤρχισαν νὰ γίνωνται συζητήσεις περὶ τοῦ ποῖος ἦτο δριμύτερος, ὁ περυσινὸς ἢ ὁ ἐφετεινός; Τὸ θέμα μᾶς φαίνεται πρόωρον. Ὑπάρχει μιὰ παροιμία, ἡ ὁποία λέγει: Πίσω εἶνε τὰ κοφτερά.

+

Τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν συνετάρραξεν ἡ κατὰ τοῦ μεγάρου τοῦ κ. Συγγροῦ ἀπόπειρα. Τὴν νύκτα τῆς 16 Δεκεμβρίου, περὶ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἰσχυρὸς κρότος ἐκρήξεν ἀντήχησε παρὰ τὰ Ἀνακτόρα. Οἱ εὐρισκόμενοι τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὰ καφενεῖα τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος ἐξῆλθον ἐπτοημένοι καὶ ἤρχισαν νὰ γίνωνται συζητήσεις περὶ τῆς συνέβῃ. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε νὰποκριθῆ, οὔτε αὐτοὶ οἱ φρουροὶ τῶν Ἀνακτόρων καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Μόλις τὴν πρωίαν ἐγνώσθη ὅτι φασίγιον δυναμίτιδος, βόμβα, βαρελότον, κάτι τι ἐκρηκτικὸν τέλος πάντων, — διότι περὶ αὐτοῦ ὑπάρχουν διάφοροι γινῶμαι, — ἐρρίφθη εἰς τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας Συγγροῦ, μὴ προξενήσαν ὅμως ἄλλην ζημίαν, ἐκτὸς τῆς θραύσεως τῶν ὑαλωμάτων τοῦ θερμοκηπίου. Προφανῶς ὁ ἄγνωστος ἠστόχησε τοῦ σκοποῦ του. Τὸ δυστύχημα ὅμως εἶνε ὅτι μεθ' ὅλας τὰς ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν, ἡ ἀπόπειρα μένει μυστηριώδης, ὑπὸ βαρυτάτου σκότους καλυπτομένη. Αἱ ἐνδείξεις εἶνε ὀλίγισται καὶ τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως προσκόπτει πάντοτε κατὰ τοῦ ἀγνώστου. Ἐννοεῖται ὅτι πολλὰ καὶ ποικίλα εἶνε αἱ εἰκασίαι, ἀλλὰ ὑπὸ ζῶφρᾶς φαντασίας, ἀλλὰ ὑπὸ ζῶφρου συμφέροντος δημιουργούμεναι. Οἱ μὲν τὸ ἀποδίδουν εἰς πολιτικὸν πάθος, οἱ δὲ εἰς τοὺς ἄρτιφαινεῖς σοσιαλιστὰς καὶ ἀναρχικοὺς, — ἐδῶ αἱ λέξεις εἶνε συνώνυμοι! — ἄλλοι εἰς ἀτομικὴν ἐκδίκησιν, ἄλλοι εἰς ἀπλὴν ἀστεϊότητα. Κανεὶς δὲν ἤξεύρει τί νὰ πιστεῦσῃ καὶ πρῶτος πάντων ὁ κ. Συγγρός. Ἀλλ' ἡμεῖς φρο-

νοῦμεν ὅτι ὀλιγώτερον γελασμένος θὰ εἶνε ὁ παραδε-
χόμενος τὴν τελευταίαν ὑπόθεσιν, ἔστω καὶ ἂν ἀποδει-
χθῆ—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπευχόμεθα,—ὅτι σοβαρώτε-
ροι λόγοι ἐπροκάλεσαν τὴν ἀστείαν ἔκρηξιν.

✦

Ἡ ἱστορία εἶχε καὶ συνέχειαν. . . Τὴν μεθεπομένην
ἐσπέραν ἐν ᾧ συνεδρίαζεν ἡ Βουλὴ, κρότος ἰσχυρὸς
ἀντήγησεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πολ-
λοὺς βουλευτάς καὶ . . . ὄλους τοὺς δημοσιογράφους.
Ἄλλ' ἄμα ὁ κίνδυνος παρήλθεν, ἀνευ ἀποτελέσματος,
ἡ αἰθουσα ἐπληρώθη πάλιν ἀπὸ τοὺς δραπετάς καὶ
ἀπὸ τοὺς γέλωτας. Ἐπὶ τοῦ ἐξώστου εἶτα εὗρέθη καὶ
τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, τεμάχια πυρκαϊστού χάρ-
του, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχεν ἡ ἐκρηκτικὴ ὕλη. Δὲν
ἤμποροῦμεν νὰρνηθῶμεν ὅτι ἡ ἀστείότης — διότι ἐδῶ
δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἦτο ἀστείότης, — ἐπέτυχε
πληρέστατα. Ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου ὁ πρόεδρος ἔκρουε
τὸν κώδωνα καὶ ἐφώναζε :

— Κύριοι, ἐξακολουθήσατε!

Τὴν δὲ ἀκουσίαν αὐτὴν παρωδίαν τοῦ λογιῦ τοῦ
προέδρου τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς, διεδέχθη γέλως ἄσβε-
στος, διὰ τὸν ὁποῖον πολλὴν θὰ ἠσθάνετο εὐφροσύνην,
ἂν τυχόν τὸν ἤκουε, ὁ δράστης τῆς ἀστείότητος. . .

✦

Ἀπὸ τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε δυσ-
ρεστημένη ἡ θεία Μουσική. Αἱ Ἀθηναίαι τὴν ἀπολαμ-
βάνουν νύκτα καὶ ἡμέραν. Αἱ συναυλίαι διαδέχονται
ἀλλήλας. Ἐῖχαμεν τὴν συναυλίαν τοῦ κ. Μεραντόλ,
τὴν συναυλίαν τῆς Κροῦνκε, τοῦ Π α ρ ν α σ σ ο ὕ ὑπὲρ
τῶν Ἀπόρων Παίδων, τῆς Φιλαρμονικῆς ὑπὲρ τῆς
φιλοπτύχου Ἐταιρίας, τοῦ ὄμιλου τῶν Φιλοτέχνων,
τοῦ ὄμιλου τῶν Φιλομούσων. . . Ὁ κόσμος ἔτρεξεν
εἰς αὐτάς ἀθρόος, ὡς διψῶν—νὰ ἦτο ἄρα γε εἰλικρινὲς
τὸ αἶσθημα; — τὰς περισσοτέρας δ' ἐτίμησε διὰ τῆς
παρουσίας τῆς ἡ Β. Οἰκογένειας. Δύο ἦσαν τὰ δυσά-
ρεστα: Τὸ ψῦχος τὸ ὁποῖον γενικῶς ἐπεκράτει εἰς τὰς
αἰθούσας τῶν συναυλιῶν καὶ ἡ σχεδὸν γενικὴ ἀτημε-
λησία περὶ τὸν καταρτισμὸν τῶν προγραμμάτων.
Κατὰ τὰλλα οἱ παρευρεθέντες ἔμειναν εὐχαριστημένοι
καὶ ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσουν καλλιτέχνας τινὰς
ἀρκετὰ διακεκριμένους καὶ νὰπολαύσουν γλυκείας στιγ-
μὰς ἐκ τοῦ ἀλησμονήτου αὐτῶν ταλάντου. Ἀπόλαυσις
ἔχι τόσῳ κοινὴ εἰς τὰς Ἀθήνας. Δι' αὐτὸ ἡ παρελ-
θοῦσα ἑβδομάς πρέπει νὰ σημειωθῆ ὡς ἐξαιρετικὴ.

✦

Χαριτωμένον βιβλίον, ἀνυπομόνως περιμενόμενον
ἐξεδόθη κατ' αὐτάς. Αἱ Ἀ τ τ ι κ αὶ Ἡ μ έ ρ α ι τοῦ
κ. Χαραλάμπους Ἀννίνου. Γεμάται ἀπὸ πνεῦμα, ἀπὸ
εὐφυΐαν,—τὴν τόσῳ ἰδιόζουσαν εὐφυΐαν τοῦ ἡμετέρου
συνεργάτου,—ἀπὸ λογοπαίγνια, ἀπὸ γελοιογραφίας,
ἀποτελοῦν βιβλίον κομψὸν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις καὶ
γλαφυρότατον, τὸ συμπλήρωμα τῶν ἀλησμονητῶν
ἐκείνων Ἐ δ ῶ κ' Ἐ κ ε ἶ, τὰ ὁποῖα τόσῳ ἔτυχον δη-
μοτικότητος. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὸ νέν
ἔργον τοῦ κ. Ἀννίνου θὰ σπεύσουν νὰπολαύσουν οἱ
πολυπληθεῖς φίλοι τοῦ καλῶς του, ὁ ὁποῖος ἐξόχως
γνωρίζει νὰ διασπείρῃ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα.

Τὰς Ἀ τ τ ι κ αὶ Ἡ μ έ ρ α ς περιβάλλει καλλι-
τεχνικώτατον χρωματισμὸς ἐξόφυλλον, ἔργον τῆς μ-
ναδικῆς γραφίδος, ἡ ὁποία καὶ τὰ Ἐ δ ῶ κ' Ἐ κ ε ἶ
ἐκόσμησεν ὁμοίως. Οἱ προπληρώνοντες συνδρομηταί
μας θὰ τὸ λάβουν δωρεάν, καθὼς ἐδηλώσαμεν.

✦

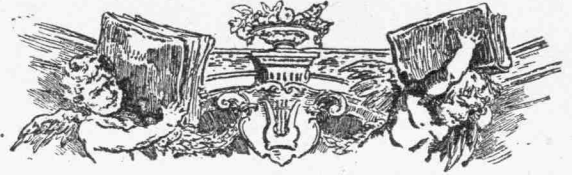
Κυρία τις συναντᾷ φίλην τῆς κρατοῦσαν διάφορα
κενὰ κουτάκια ἀπὸ σπέρτα, ἀπὸ ἐκεῖνα μὲ τὲς ζωγρα-
φίαις :

— Μπα! καὶ τί τὰ θέλεις αὐτά:

— Κάνω, καυμένη, συλλογὴ.

— Ὡστε . . . κάνεις κουτοσυλλογὴ;

— !!!

Χ Ρ Ο Ν Ι Κ Α

Φιλολογικά

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς « Ἐπι-
θεωρήσεως τῶν Δύο Κόσμων » δημοσιεύεται πίναξ καθ'
ὕλην τῶν ἄρθρων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθῶν ἐν αὐτῇ τὸ
προσεχὲς ἔτος. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνομεν τὸ ἄρθρον τοῦ
Ἰουλίου Ζιρᾶ « Εὐρωπαϊκῆς » ἡ πολιτικῆς τοῦ Ἀριστοφά-
νου, ἡ αἰσθητικῆς ἐν τῷ Ὀμηρικῷ ζητήματι, ἄρθρον τοῦ
Γεωργίου Περρῶ «περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς Ἀνασκαφῶν», κρι-
τικὴν μελέτην τοῦ Λεμαίτρ « Ὁ κοσμοπολιτισμὸς ἐν τῇ
φιλολογίᾳ — τὸ ἔργον τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά — τὸ Θέα-
τρον τοῦ Σαρδου », ἔτερον τοῦ Βρουντιέρ Περὶ Βολταίρου,
Μοντεσκίου, Ἐλβετίου, Ἐγκυκλοπαιδείας καὶ Ἐγκυκλο-
παιδιστῶν, ἐν μυθιστόρημα τοῦ Βουρζέ, « Profils d' E-
trangers » καὶ ἔτερον τοῦ Παύλου Μαργκαριτ « Fors
l' honneur ! »

— Ἐπεροατόθη ἡ καταγραφὴ τῶν ἐν
τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Παρισίων βιβλίων, ἡ ἀρξα-
μένη ἀπὸ τοῦ 1875. Τὸ μέγα τοῦτο ἴδρυμα περιέχει
2,150,000 τόμους, ἐκτὸς τῶν ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων,
τῶν ὁποίων οἱ τόμοι δὲν ὑπελογίσθησαν εἰσέτι.

— « Τὸ τέλος τοῦ Κόσμου » ἐπιγράφει-
ται τὸ νέν ἐπιστημονικὸν μυθιστόρημα τοῦ Καμίλλου
Φλαμπαριόν, ἐκδοθὲν ἤδη εἰς βιβλίον λαμπρῶς εἰκονογρα-
φημένον. Εἰς κομήτης ἀπειλεῖ τὴν γῆν καὶ ἡ εἶδησις ἐρ-
χεται τηλεγραφικῶς ἐκ τοῦ Πλανήτου Ἄρεως. Φόβος,
ταραχὴ, συνεδριάσεις ἀκαδημιῶν, σχέδια, ὅλα εἰς μάτην.
Ἡ σύγκρουσις γίνεται καὶ ἡ Γῆ καταστρέφεται, κατακερ-
ματίζεται. Ἄλλ' ὁ συγγραφεὺς δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ.
Προχωρεῖ εἰς τὸ μέλλον καὶ παρουσιάζει τὴν γένεσιν νέων
κόσμων ἐκ τῶν ἐρείπιων τοῦ παλαιοῦ, αἱ δὲ τελευταῖαι
σελίδες τοῦ βιβλίου του, ἐν αἷς πραγματεύεται τὰ κατὰ
τὴν μεγάλην ταύτην τῆς ζωῆς ἀνανέωσιν, εἶνε αἱ ἄρισται
καὶ ποιητικώταται τοῦ ὅλου.

— Ὅλα τὰ ἐν Παρισίοις ἐκδοτικὰ κα-
ταστήματα ἐξέδωκαν νέα βιβλία εἰκονογραφημένα καὶ
χρυσοδεμένα διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς δῶρα τοῦ νέου
έτους. Μακρότατοι εἶνε οἱ κατάλογοι, τοὺς ὁποῖους δημο-
σιεύουν αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά. Μεταξὺ τῶν βι-
βλίων τούτων διακρίνεται ὁ « Petit Bonhomme », τὸ τε-
λευταῖον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον « Ρωσικαὶ Καρ-
δαί » ὁ ἀκαδημαϊκὸς Μελγιὸρ Δὲ Βογκὲ ἐξέδωκεν εἰς ἓνα
τόμον ἐξ διηγήματα ῥωσικῆς ὑποθέσεως. Ὁ Βογκὲ εἶνε,
ὡς γνωστὸν, ὁ ἐν Γαλλίᾳ εἰσηγητὴς τῆς ῥωσικῆς φιλο-
λογίας, τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Πούσκιν, τοῦ Τολστόι
καὶ τοῦ Τουργένιεφ, ἡδὴ δὲ ἠθέλησε δι' ἰδίου φιλολογικοῦ
ἔργου νὰ παρουσιάσῃ ἤθη καὶ ἔθιμα ἐκ τῆς χώρας, τὴν
ὁποίαν τόσον ἐμελέτησε καὶ ἠγάπησεν.

— Ὑπὸ τοῦ Ριχάρδου Σοντζόνιο ἐξε-
δόθη ἐν Μιλάνῳ μετάφρασις τῶν « Fleurs du Mal » τοῦ
Βωδελαίρ. Εἶνε ἡ πρώτη εἰς ἰταλικὴν γλῶσσαν μετάφρα-
σις τοῦ τόσον ἰδιοφυοῦς γάλλου ποιητοῦ.